

Memòria

Ara, en un dia de cerç furiós, amb els nervis trencats, en què ningú no ens escolta ni llegeix, afirmaré contundentment que el nou volum que ha publicat el novel·lista gironí Vicenç Pagès Jordà és agençat d'una forma excel·lent que converteix *Memòria vintage* en lleugera escuma de memòria. *Memòria vintage* pren la forma de l'atzar alfabètic –un ordre escolar, malgrat tot– com a expressió d'una detallada memòria personal, curiosa, intel·ligent, precisa en les paraules i els seus canvis semàntics, i atent als fets que circulen com un riu. Al capdavall, però, de tant en tant, un regust un puntet amargós en els desenganys generacionals. Quan el llegeixes al teu aire, ara una entrada, ara una altra, sents com has canviat tu mateix, i com ha canviat el món concret en què habites. He comprovat, en llegir un dels articles –el de Jordi Pujol– als meus bons estudiants de segon de Batxillerat, que és un llibre exclusivament per a la generació del *baby boom*, entre els quals sembla que m'incloc, sempre en el benentès que els benemèrits lectors dels 60 tinguin un mínim sentit de l'humor capaç d'extirpar l'òxid fosc de la nostàlgia.

Com qui no vol, Vicenç Pagès-Jordà confessa, de passada, que el model del seu *Memòria vintage* és –qui ho havia de dir!– la *Cró-*

↓
QUAN EL LLEGEIXES AL TEU AIRE, ARA UNA ENTRADA, ARA L'ALTRA, SENTS COM HAS CANVIAT TU MATEIX I EL MÓN

nica sentimental de la transició de Manuel Vázquez-Montalban, que tanta falta ens fa en aquesta època de la luxúria impúdica de la dreta. L'enyorat Vázquez-Montalban, periodista de la ploma amb un missatge de salvació, sabia que el món havia canviat irremissiblement: sabia que per arribar al gran públic s'havia de canviar el format: llum i amplis finestrals, perquè l'article aca-

dèmic, eixut com un bacallà, només arribava a quatre gats arremangats. La ressenya literària, a quatre i *el cabo*; la novel·la de pensament, a quatre i l'apuntador. Les novel·les negres i el gust de la gastronomia arriben als sensuals. Ja ho saben: diuen que els homes i les dones som més sensuals que no pas racionals. Fet i fet, m'ha evocat més les sensacions d'un temps passat l'article sobre el pijama –un afatapobres legendari– que no pas l'article sobre *La clave*, un programa de televisió en blanc i negre.

El pijama, que eren unes postres deliciosament dolces que encabien tota la riquesa gustativa que podia contenir l'arribada de la dita transició a la democràcia parlamentària: un flam, unes boles de gelat, nata rabiosament industrial, un *barquillo* o neula, i potser una rodanxa de pinya i mig préssec en almívar. Contrastos de dolçors. Modernor no apta per a beats. Els raríssims restaurants on anàvem a primeries dels vuitanta –la nebulosa dels anys ho entela tot– servien un pijama que, segons deien els pares “no te'l podies acabar”. L'emblema de l'abundància i la compensació.